

ohledně objektů zabraných k ubytování vojska dle zákona ze dne 26. prosince 1912, čís. 236 ř. zák. jest z pořadu práva vyloučeno, nelze tu mluvit o vykonávání soudní pravomoci v občanských právních záležitostech ve smyslu § 1 j. n., na něž toliko se vztahují ustanovení §§ 384—389 c. ř. s. Nelze-li však soudům o otázce, o niž tuto jde, rozhodovati, nepatří k jich příslušnosti ani zjišťování důkazů pro taková rozhodnutí, a jelikož soud, jakmile byla nějaká právní záležitost u něho zahájena, jest nejen povinen svou příslušnost dle obsahu dotyčného návrhu zkoumati (§ 41 j. n.), nýbrž má též povinnost vedle § 42 j. n. v každém období řízení vysloviti svou nepřislušnost a spolu zmatečnost předcházejícího řízení, je-li zahájena právní záležitost odňata tuzemskému soudnictví, anebo aspoň řádným soudům, jest usnesení rekursního soudu odůvodněno. Že ustanovení §§ 41 a 42 j. n. vztahují se také na návrhy na zjištění důkazů, podané dle § 384 c. ř. s. ještě před zahájením sporu, jest věc samozřejmá, a není tedy třeba opačný názor hájený v odvolací stížnosti zvlášť vyvracet.

Čís. 358.

O námitkách proti mimosoudní výpovědi, jež nevyhovuje ani náležitostí § 562, odstavec první a druhý, c. ř. s. nelze zahájití soudní řízení.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1920, Rv I 615/19.)

Propachtovatel vypověděl pachtýrce pole tím způsobem, že jí sdělil korespondečním lístkem toto: »Tímto Vám oznamuji a zároveň dávám Vám výpověď na pole, budu si ho držeti sám, jelikož smlouva již před 2 roky vypršela a muž Váš malé přídavky, které na něm požaduji, dává na polovic. Pole Vám víc za těch podmínek nechat nemohu, tak se vedle toho zařídte.« Pachtýrka vznesla proti výpovědi námitky, jimž soud první stolice z důvodů věcných vyhověl, ač žalobce (propachtovatel) uváděl, že výpověď nemá náležitostí §§ 565 a 566 c. ř. s. a že tudíž námitky dle § 566 c. ř. s. nejsou proti ní přípustny. Odvolací soud odmítl námitky. Důvody: Odvolacímu důvodu nesprávného posouzení právního nelze upřít oprávnění. Žalobce proti námitkám ihned v první řadě uvedl, že výpověď jeho nemá náležitostí §§ 565 a 566 c. ř. s., následkem toho nemůže nabýti účinku soudní výpovědi a tudíž námitky podle § 566 c. ř. s. proti ní nemohou býti připuštěny. První soudce nehlídl k této námitce a jednal ve věci samé dále. Námitka tato jest však důvodnou, námitky proti výpovědi jsou nepřípustny, poněvadž písemní výpověď nemá náležitostí § 565, odstavec druhý a třetí c. ř. s., nejsou udány předmět pachtu a doba, kdy má pacht končiti, vypovídající nemá v ruce výkazu, kdy byla výpověď doručena. Nemůže proto tato výpověď nabýti účinnosti jako výpověď soudní a není tudíž výpovědí, proti níž jsou připuštěny námitky dle § 566 c. ř. s. Pro svou neurčitost nemohla by výpověď ta vůbec tvořiti exekučního titulu (§ 7 ex. ř.), je proto pro soudní úkony vůbec bezvýznamnou a je zbytečno sporem se jí zabývat. Měly proto námitky jako nepřípustné, k zahájení soudního jednání se nehodící, ihned býti odmítnuty, tím spíše, když sám žalobce námitku v tom směru vznesl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného.

Důvody:

Dovolací důvod čís. 4 §u 503 c. ř. s. není opodstatněn. Dle § 565, odstavec druhý, c. ř. s. musí sdělení učiněné stranou vypovídající odpůrci za účelem výpovědi vždy obsahovati náležitosti § 562, odstavec první a druhý c. ř. s. Aby takováto mimosoudní výpověď nabyla účinku výpovědi soudní, jest potřebí též podmínek uvedených v odstavci třetím § 565 c. ř. s. Názor dovolatelky, že se předpoklady §u 562, odstavec první a druhý, c. ř. s. nevyžadují pro platnost mimosoudní výpovědi, nýbrž jen pro její vykonatelnost nemá v zákoně podkladu. Z porovnání odstavce druhého a třetího § 565 c. ř. s. plyne naopak, že pro platnost výpovědi jest vždy potřebí náležitostí § 562, odstavec první a druhý c. ř. s., pro vykonatelnost její mimo to též podmínek v odstavci třetím § 565 c. ř. s. uvedených. Dovolatelka uvádí, že okolnost, kdy pacht skončiti má, je samozřejmá a že obě strany souhlasně věděly, že pacht má skončiti koncem letošního (1919) hospodářského roku. Okolnost tato zjištěna není. Avšak takovéto označení konce pachtu, i kdyby je byly strany na zřeteli měly, bylo by samo o sobě již dosti neurčité a nevyhovovalo by ustanovení § 562, odstavec první c. ř. s., které žádá udání určité doby (Zeitpunkt), kdy smlouva končiti má. Byť i tedy se za to mělo, že předmět výpovědi pachtu jest nesporný, nelze to říci o lhůtě, ve které pachtovní smlouva výpovědí má skončiti. Náhled dovolatelky, že musí býti námitky podány proti každé mimosoudní výpovědi, nemá v § 566 c. ř. s. opory, neboť tento § nařizuje podání námitek jen tomu, proti němuž podána byla taková mimosoudní výpověď, jak ji předpisuje § 565 c. ř. s. Takovou však výpověď, proti níž dovolatelka námitky podala, není.

Čís. 359.

Uveřejnění vládního nařízení v denním tisku nenahrazuje předepsaného uveřejnění ve sbírce zákonů a nařízení.

Řádně neuveřejněný pokyn zemské politické správy na okresní politické správy nemá závaznosti na venek, byť i byl vydán na základě vládního nařízení.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1920, Rv II 285/19.)

Jan S. koupil dne 3. října 1918 od cukrovarní akciové společnosti 2000 kg kaprů kilogram po 7 K 80 h, načež dne 28. října 1918 ryby z rybníka odebral. Z nařízení okresního hejtmanství ve Znojmě a z nařízení obce Znojma musel na Vánoce 1918 prodati 1276 kg kaprů po 3 K to jest za cenu, jak byla stanovena výnosem moravského místodržitelství ze dne 17. prosince 1918, čís. 45.898 A/2. Jan S. domáhá se žalobou na zmíněné společnosti náhrady, již utrpěl rozdílem cen (7 K 80 h — 3 K = 4 K 80 h za 1 kg). Soud první stolice žalobě vyhověl. **Důvody:** Především dlužno řešiti otázku, zda výnos místodržitelství ze dne 17. prosince 1918, čís. 45.898 A/2 má platnost zákona a zda jest směrodatným pro soukromoprávní poměry. Vzhledem k mimořádným poměrům, válkou přivoděným, byla na základě § 14 st. zákl. zákona vydána nařízení, jimiž